

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

И ја сам направио места за сестру у свом срцу

Јунак ове приче је дечак који чека рођење сестре Наталије, а зове је Таталија. Он се осећа забринуто, несигурно и помало љубоморно због њеног доласка на свет. Таталија се родила у пола ноћи у децембру. Сви у породици су били срећни и узбуђени, осим дечака. Он је, да би исказао своја осећања, одлучио да ћути и то на јапанском. Када су отишли по бебу, дечак се обрадовао сусрету са мамом, а за сестру је помислио да изгледа као слабо жуто паче. Маштао је да беба није са њима. У мислима је слао бебу све до Јупитера, у дубоку прашуму, чак ју је и поклонио групи диносауруса биљоједа. Таталија је само спавала и није јела зато што је имала жутицу. Када је мама одвела бебу у болницу, дечак се веома забринуо. У почетку је мислио само о својој мами и био је тужан што она није код куће. Срећом, тата је схватио како се дечак осећа и објаснио је да је беба добро и да следећег дана долази са мамом кући. Дечак је тада постао прави старији брат и једва је чекао да поново види Таталију, бринуо се и за маму и за новорођену сестру.

Мени се у књизи највише свидео опис ноћи коју је дечак провео чекајући маму да се врати из болнице. Вејао је снег и осећао се усамљено. Толико је пожелео маму да је мирисао њен шал у орману.

Књига ме је нарочито дирнула зато што сам се осећао као главни јунак књиге када се моја млађа сестра родила. И ја сам направио места за њу у свом срцу и сада више никад не бих желео да она није ту.

Препоручујем ову књигу свим другарима који ће постати нечија најважнија особа на свету, нечији брат или сестра.

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Стигла је Таталија

